ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Γιάννη Σαμοΐλη***

Οι δύο εκπρόσωποι των Παρεμβάσεων, της τρίτης δύναμης στο ενδεκαμελές ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν νομιμοποίησαν με την παρουσία τους τη διορισμένη διοίκηση από τα δικαστήρια!!! Περίμεναν έναν ολόκληρο μήνα (!!!) για να συνεδριάσει το ΔΣ και να μαζευτεί η προσωρινή, διορισμένη από τα δικαστήρια διοίκηση, **για να δηλώσουν την παραίτησή τους,** θέση που από τα πριν είχαν εξαγγείλει. **Επέστρεψαν στα σχολεία και στις ΕΛΜΕ τους,** σταματώντας τη συνδικαλιστική άδεια που απέρρεε από τη θέση τους, ως εκλεγμένοι από το συνέδριο του 2019 στη θέση στο ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Η ιστορία του «αυτοδιορισμού» των μελών του ΔΣ της ΟΛΜΕ, με τη δικαστική βοήθεια, έχει παρελθόν. Άρχισε από την περίοδο του lockdown, την περίοδο που η κ. Κεραμέως κατέθετε στη Βουλή τα πιο αποκρουστικά αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια, όπως το νομοσχέδιο για την τεχνολογική εκπαίδευση, την περίοδο που ο Χρυσοχοΐδης απαγόρευε τις συναθροίσεις και τη δράση των σωματείων με την αιτιολογία της Covid-19. Την περίοδο αυτή η πλειοψηφία του ΔΣ αποφασίζει να κάνει lockdown και στον συνδικαλισμό. Να βρεθεί απέναντι στην ανάγκη οι εκπαιδευτικοί και οι εργαζόμενοι να ορθώσουν το ανάστημά τους, να μην υποταχθούν στο αφήγημα της κυβέρνησης για την πανδημία, που χρησιμοποιήθηκε ως όχημα για να περάσουν αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια τομές. ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ – ΠΕΚ μάς πρότειναν να μείνουμε σπίτι. Το ΠΑΜΕ προχωρούσε σε μυστικές και συμβολικές κινητοποιήσεις και όλοι μαζί μάς παρουσίαζαν τη μόνιμη επωδό «θα λογαριαστούμε μετά». Ακινησία, απραξία. Αρνήθηκαν τότε τις προτάσεις των Παρεμβάσεων για κινητοποιήσεις αντίστοιχου μεγέθους της επίθεσης που δεχόμαστε. Αρνήθηκαν να οργανώσουμε τις αρχαιρεσίες του συνεδρίου που έπρεπε να έχει πραγματοποιηθεί τον Ιούνιο του 2021, καθώς και των εκλογών στις ΕΛΜΕ, χρησιμοποιώντας ως αιτιολογία την παράταση θητείας

των ΔΣ, που μας έδωσε ο Χατζηδάκης, και την πανδημία. Το αίτημα για ΓΣ, αγώνες, για συνέδριο και εκλογές των ΕΛΜΕ που θα σηματοδοτούσαν και την θέλησή μας για αποφάσεις και την οργάνωση του αγώνα, συνεχώς το επαναφέραμε σε κάθε ΔΣ.

Παρά το γεγονός ότι το σύνολο σχεδόν του πολιτικού και συνδικαλιστικού κόσμου κήρυξε σιγή απέναντι σ' αυτήν τη δυστοπία, **οι εργαζόμενοι -έστω και μειοψηφικά στην αρχή- βρήκαν τρόπους να αντιδράσουν και να διεκδικήσουν, τηρώντας όλα τα υγειονομικά μέτρα. Η πρωτομαγιά γιορτάστηκε αγωνιστικά. Η χουντικού τύπου απαγόρευση των πορειών στο Πολυτεχνείο δεν πέρασε, παρά το όργιο αυταρχισμού και καταστολής. Εργαζόμενοι και νεολαία, πλημμύρισαν τους δρόμους σε αντιφασιστικά συλλαλητήρια, στην επέτειο της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα και στη δίκη της Χρυσής Αυγής Μετά ήρθαν τα γεγονότα στη Ν. Σμύρνη και η συνέχεια των μαζικών και αποφασιστικών πορειών. Ο οργανωμένος λαός έστειλε τις χουντικού τύπου απαγορεύσεις του Χρυσοχοΐδη και της κυβέρνησης της ΝΔ στον κάλαθο των αχρήστων.** Όμως, η πολιτική αγριότητα, ο κανιβαλισμός απέναντι στις κοινωνικές ανάγκες συνεχίζεται. Νέα αντεργατικά και αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια έρχονται να εφαρμοστούν. Θύματα: τα δημόσια αγαθά, η παιδεία, η υγεία, οι συνδικαλιστικές ελευθερίες, τα δημοκρατικά δικαιώματα. Θύτες: το κεφάλαιο, η ΕΕ, ο ΟΟΣΑ, η κυβέρνηση, ώστε να βγουν κερδισμένοι και σε κέρδη και σε εξουσία. Συνυπεύθυνοι, ο ΣΥΡΙΖΑ και η ψοφοδεής αντιπολίτευση, που συντάχθηκε με το αφήγημα της κυβέρνησης.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι εκπαιδευτικοί βρίσκουν τρόπους αντίστασης και διεκδίκησης. Απορρίπτουν με συντριπτικές πλειοψηφίες τις τηλεκλογές της Κεραμέως για τα Υπηρεσιακά Συμβούλια και την πρώτη απόπειρα εισαγωγής της αξιολόγησης με κλειστά σχολεία. Τη φετινή σχολική χρονιά οι αντιδράσεις στη διάλυση των σχολείων μέσω της αξιολόγησης κορυφώνονται. Το ΔΣ της ΟΛΜΕ με απόφαση των ΣΥΝΕΚ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ-ΠΑΜΕ υλοποιεί την απόφαση της ΓΣ των προέδρων και των Α΄θμιων σωματείων και εξαγγέλλει **απεργία-αποχή** από έναν βασικό κρίκο της αντιεκπαιδευτικής πολιτικής, την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας. Η ΔΑΚΕ και η ΠΕΚ, έχοντας δεσμούς αίματος με την κυβερνητική εξουσία, αρνείται οποιαδήποτε συμμετοχή.

Ο εκπαιδευτικός κόσμος ξεσηκώνεται. Πρωτόγνωρα ποσοστά άρνησης για την υλοποίηση της αυτοαξιολόγησης και μεγαλειώδη συλλαλητήρια σε όλες τις πόλεις. Ο ν. Χατζηδάκη επιστρατεύεται και η απεργία βγαίνει παράνομη από τα δικαστήρια. Τα ΣΥΝΕΚ στην πορεία της εξέλιξης των γεγονότων αποδεικνύουν με τη στάση τους ότι ο κυβερνητικός συνδικαλισμός δεν μπορεί να υπερβεί τα όριά του. Τρόμαξαν μπροστά στο όπλο της

Απεργίας–Αποχής που και οι ίδιοι είχαν συρθεί να υποστηρίξουν και δεν σκέφτονταν παρά πώς να το εγκαταλείψουν απέναντι στην τρομοκρατία της κυβέρνησης. Σ’ αυτές τις κρίσιμες στιγμές που θα έπρεπε να επιλέξουν ή να συμβάλλουν στις προοπτικές νίκης του εκπαιδευτικού κινήματος ή να υποταχτούν, επέλεξαν το δεύτερο. Μαζί με ΔΑΚΕ και ΠΕΚ προσπάθησαν να σπείρουν τον φόβο και τη μιζέρια. Συνέβαλαν αποφασιστικά στο να σαμποτάρουν την Απεργία-Αποχή και να αλλάξουν τις αποφάσεις των ΕΛΜΕ με ένα αντιδημοκρατικό κρεσέντο. Εγκλωβισμένοι στη λογική του αναπόφευκτου, στη λογική της ανάθεσης, του κοινοβουλευτικού δρόμου για τα σωματεία, της προτεραιότητας των κομματικών τους επιλογών, απέδειξαν για μια ακόμη φορά ότι μπορεί ο μαζικός εκβιασμός των οξυμένων προβλημάτων να τους οδηγεί μερικές φορές να υπογράφουν έναν αποφασιστικό αγώνα σε ΔΣ, αλλά γρήγορα θα υποχωρούν ή θα τον ξεπουλούν στις κρίσιμες στιγμές.

Το ΠΑΜΕ από την άλλη, ενώ διακηρύσσει ότι συντάσσεται με την **Απεργία-Αποχή,** δυναμιτίζει την προσπάθεια των σωματείων να την κηρύξουν από τα κάτω, από τις ΕΛΜΕ, στερεί τη δυνατότητα απ’ αυτά να αποφασίζουν δυναμικά για τον αγώνα τους, όταν η ΟΛΜΕ έχει εγκαταλείψει κάθε είδους σκέψη για την οργάνωση και συνέχισή του. Σε κάποιες ΕΛΜΕ προτείνουν ενιαία κείμενα, σε κάποιες άλλες την αναμονή για μια μελλοντική απόφαση του ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Την ίδια εποχή που συμβαίνουν όλα αυτά, έρχεται η πρόταση στο ΔΣ της ΟΛΜΕ από τις δυνάμεις των **ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΑΜΕ-ΠΕΚ, του δικαστικού διορισμού του.** Με το επιχείρημα ότι δεν μας αρκεί η παράταση θητείας από την κυβέρνηση αλλά και αρνούμενοι να υλοποιήσουν τον καταστατικό, δημοκρατικό δρόμο της διενέργειας εκλογών και Συνεδρίου, προτείνουν να καταφύγουμε στα δικαστήρια. Αυτά τα δικαστήρια -που έβγαλαν παράνομη την απεργία μας- ζήτησαν να μας διορίσουν ως προσωρινή διοίκηση κι όχι να καταφύγουμε στους εκπαιδευτικούς που μας εξέλεξαν. Πρόκειται για μια πρόταση που απευθυνόταν και στις ΕΛΜΕ για να κάνουν το ίδιο!!! Αν πάμε όλοι μαζί, υποστήριξαν, μειώνεται ο κίνδυνος να διεκδικήσει τη θέση της προσωρινής διοίκησης στην ΟΛΜΕ με δικαστική απόφαση, οποιαδήποτε άλλη τυχαία ενδεκάδα τολμήσει να καταθέσει τα χαρτιά της. Μας ζήτησαν την υπογραφή μας, για να πάρουμε έναν χρόνο παράταση θητείας στο ΔΣ της ΟΛΜΕ όταν τα σχολεία ήταν ανοικτά και υπήρχε δυνατότητα να γίνει κανονικά η εκλογική διαδικασία. Πήραν μόνοι τους αυτή την απόφαση, την οποία εμμονικά τηρούν μέχρι τώρα. Προσπαθώντας να εξασφαλίσουν τη συνενοχή μας, μας τοποθέτησαν στα ονόματα των έντεκα μελών της προσωρινής διοίκησης που πρότειναν. Καταγγείλαμε αυτήν την εξέλιξη και δεν υπογράψαμε την προσφυγή, που η εκδίκασή της, θα πραγματοποιούνταν από το δικαστήριο, στις 7 Φλεβάρη.

Οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ τοποθετήθηκαν! Δεν θα νομιμοποιήσουμε με την παρουσία μας το δοτό ΔΣ, δεν υπογράφουμε τον αυτοδιορισμό μας. Δεν συναινούμε σ' αυτό το αντιδημοκρατικό ολίσθημα που υπερβαίνει τις δυσκολίες που προκύπτουν από τους συσχετισμούς και υποτάσσεται στην εξυπηρέτηση των κομματικών επιλογών των συνδικαλιστικών παρατάξεων. Επιλέξαμε τον δρόμο της στήριξης στους εκπαιδευτικούς και της εργατικής δημοκρατίας. Προτείναμε να γίνουν αρχαιρεσίες στις ΕΛΜΕ και να μην υιοθετηθεί η πρόταση της ΟΛΜΕ για δικαστική προσφυγή διορισμού διοίκησης. 60 ΕΛΜΕ (το 70%) ανταποκρίθηκαν και έχουν πραγματοποιήσει εκλογές μέχρι τώρα. Επιδιώξαμε την πραγματοποίηση Γενικών Συνελεύσεων, και ΓΣ προέδρων κόντρα στην άρνηση του ΔΣ της ΟΛΜΕ, χρησιμοποιώντας το καταστατικό, ώστε να μπορέσει να οργανωθεί η απάντησή μας απέναντι στον Αρμαγεδδώνα της πολιτικής της κυβέρνησης. Οι ΓΣ πλέον γίνονται όχι γιατί τις επιλέγει το ΔΣ, αλλά γιατί το απαιτούν οι ΕΛΜΕ χρησιμοποιώντας τη δυνατότητα που τους δίνει το καταστατικό.

Παράλληλα στα ΔΣ και στα γραπτά μας επιμέναμε – επιμένουμε και ρωτάμε:

Πώς θα αντιμετωπίσουμε με τέτοιες τακτικές τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη; Θα επιλέξουμε τη νομιμότητα των δικαστικών παρεμβάσεων που θα βγάζουν παράνομες τις απεργίες και θα ορίζουν διοικήσεις ή θα συνταχθούμε με τη δημοκρατία των εργαζόμενων, τις διαδικασίες τους και το δίκιο του αγώνα τους;

Και πιο συγκεκριμένα:

Γιατί επιμένουν στον αυτοδιορισμό τους; Γιατί δεν παίρνουν πίσω την απόφαση τους που ευτελίζει τον ρόλο του συνδικάτου; Τι τους εμποδίζει να εξαγγείλουν τώρα συνέδριο;

Γιατί από τη μία οι κομματικοί τους φορείς κάνουν εκλογές (ΚΙΝΑΛ), εξαγγέλλουν συνέδρια και απαιτούν εκλογές (ΣΥΡΙΖΑ), ενώ στην ΟΛΜΕ λένε όχι;

Γιατί το ΠΑΜΕ από τη μία στηρίζει τις ΕΛΜΕ ώστε να γίνουν οι εκλογές τους και από την άλλη αρνείται τη δυνατότητα αυτή για το συνέδριο της ΟΛΜΕ; Γιατί στηρίζει τη ΔΑΚΕ, την ΠΕΚ και τα ΣΥΝΕΚ σε λογικές και πρακτικές που έχουν οδηγήσει το συνδικαλιστικό κίνημα στην ανυποληψία και τον εκφυλισμό;

Γιατί –εν κρυπτώ, χωρίς καμία συνεδρίαση- αποφάσισαν να ζητήσουν αναβολή της εκδίκασης του διορισμού τους από το δικαστήριο, που ήταν να πραγματοποιηθεί στις 7 Φλεβάρη, για τις 30 Μαΐου; Φοβήθηκαν μήπως η απόφαση του δικαστηρίου απορρίψει το αίτημά τους και υποχρεωθούν να πραγματοποιήσουν το Συνέδριο τώρα, ως όφειλαν, ενώ μ'

αυτόν τον τρόπο διασφαλίζουν ότι θα παραμείνουν στις θέσεις τους μέχρι τέλος Ιουνίου;

Όλοι αυτοί αντί απάντησης μας κατηγόρησαν για υπερβολές, τυχοδιωκτισμό, θεατρινισμούς, παραίτηση. Μας χαρακτήρισαν αεροβάτες, επικίνδυνους ουτοπιστές και άλλα παρόμοια.

Δεν μπορούν να καταλάβουν το αξιακό μας σύστημα, την πίστη μας στις συλλογικές και δημοκρατικές διαδικασίες, στις ΓΣ και στους εργαζόμενους. Είναι αυτοί που με απορία μας κοιτούν όταν εναλλασσόμαστε στις θέσεις του ΔΣ και ξαναγυρνάμε στα σχολεία μας. Είναι αυτοί που δεν μπορούν να καταλάβουν ότι υπάρχουν συλλογικότητες που δεν χρησιμοποιούν τον συνδικαλισμό και τις θέσεις σ' αυτόν για το βιογραφικό τους. Για να ανέλθουν σε βουλευτικά έδρανα, υπουργικά γραφεία, θέσεις Συμβούλων, να πάρουν σύνταξη από τη θέση αυτή. Είναι αυτοί που μας βάζουν στο στόχαστρο γιατί είχαμε την «αυθάδεια» να πιστεύουμε ότι το σωματείο μπορεί να υπερασπίζεται νικηφόρα τους εργαζόμενους και ότι μπορεί να εκπροσωπεί ένα συλλογικό όραμα για το σχολείο και την κοινωνία που να ενώνει και να εμπνέει. Γιατί παλεύουμε ώστε το σωματείο να αποτελεί σταθερό στήριγμα των εργαζόμενων στις σκληρές συγκρούσεις της περιόδου για αγώνα για μια ζωή αξιοβίωτη και με αξιοπρέπεια.

Αυτό είναι ακριβώς που οι υποταγμένοι συνδικαλιστές αρνούνται να κατανοήσουν –ή να ακούσουν.

Θέλουμε όταν θα συναντήσουμε το βλέμμα των συναδέλφων στα σχολεία να μην μας εντάξουν στους αυτόκλητους αυτοδιορισμένους σωτήρες τους. Να αμφισβητήσουμε, λοιπόν, τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που αναγνωρίζουν στον εαυτό τους το δικαίωμα να αυτοδιορίζονται και να αλλάζουν τις αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων.

Οι Παρεμβάσεις δεν παραιτήθηκαν από τους αγώνες. Η παραίτηση από τις ανάγκες των εκπαιδευτικών είναι προνόμιο της δοτής διοίκησης.

Θα ήταν πολύ εύκολο, βολικό, να δανειστούμε δικαιολογίες από τις έκτακτες εξελίξεις της πανδημίας και του πολέμου για να παραμείνουμε στις θέσεις μας, γεγονός που θα μας βοηθούσε ακόμη και σε πρόσκαιρες εκλογικές «νίκες». Όμως, το να υπογράψουμε τον αυτοδιορισμό μας, το να γίνουμε συμμέτοχοι, να πούμε ένα «δεν πειράζει» εδώ, ένα «δε βαριέσαι» εκεί, δείχνοντας ανοχή και αναβάλλοντας γι' αργότερα, είναι για εμάς η πιο βαριά ήττα. **Όχι μόνο γιατί μας μετατρέπει σε κομμάτι ενός ξεπερασμένου και υποταγμένου συνδικαλισμού. Αλλά γιατί δεν έχει αξία χρήσης για τους εργαζόμενους. Ίσα-ίσα, στις έκτακτες συνθήκες που ζούμε, όπου τα δικαιώματα**

και η ίδια η ζωή μας μπαίνει στην κλίνη του Προκρούστη προς όφελος των κερδών του κεφαλαίου, είναι όσο ποτέ αναγκαίο οι εργαζόμενοι να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους και να βγουν αποφασιστικά και μαζικά στο προσκήνιο. Και σε αυτό θα βοηθήσει η αναζωογόνηση των σωματείων κι όχι η απονέκρωσή τους.

Χαιρετίσματα λοιπόν στην εξουσία! Στην κάθε μικροεξουσία που γαντζώνεται στα δικαστήρια, σε άδικους νόμους, στην κομματική και κυβερνητική υποταγή, στην αστική νομιμότητα των συνδικαλιστικών θέσεων κι όχι τη λαϊκή νομιμοποίηση, χρησιμοποιώντας ακόμη και τον αυτοδιορισμό της.

Έχουμε επίγνωση της κατάστασης. Γνωρίζουμε τις συνέπειες. Έχουμε υποχρέωση να σταθούμε όρθιοι. Η στάση μας είναι συνειδητή και προϊόν ζυγιασμένης σκέψης. Επιλέγουμε να «ταΐσουμε» τις δημοκρατικές διαδικασίες για να ισχυροποιήσουμε τους εργαζόμενους. Στη νέα περίοδο θα δοκιμαστούμε και εμείς. Αντιλαμβανόμαστε ότι όλα αυτά τα συζητάμε σε συνθήκες κρίσης και του εργατικού κινήματος. Συνειδητοποιεί κανείς, ότι το σημερινό «επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα», όχι μόνο δεν αποτελεί την απαντοχή και την πρωτοπορία της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των ανέργων, αλλά στην καλύτερη περίπτωση τη... βραδυπορία του. Απέδειξε ότι σε πολιτικές στιγμές, σε συνθήκες παροξυσμού της ταξικής αναμέτρησης και ανάγκης κλιμάκωσής της, διαλέγει μια στάση απόλυτα συστημική. Κάποτε διαπραγματευόταν με την κυβέρνηση για να ενσωματώνει τη διαμαρτυρία των εργαζόμενων, στα πλαίσια της ασκούμενης πολιτικής. Στις σημερινές συνθήκες όξυνσης της καπιταλιστικής επίθεσης τέτοια περιθώρια δεν υπάρχουν. Ή μάχεσαι ή πεθαίνεις. Ο επίσημος συνδικαλισμός έχει ηττηθεί ταπεινωτικά. Το ζήτημα είναι να μην μας πάρει στον τάφο του. Γι' αυτό χρειάζεται να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την ταξική ανασυγκρότηση των συνδικάτων, για την αλλαγή των συσχετισμών που δεν θα μετριέται με περισσότερες θέσεις στα ΔΣ, αλλά θα έχει ως μέτρο τη μαζική, αγωνιστική κινητοποίηση των εργαζόμενων και τον ορισμό των αγώνων τους από την αρχή έως το τέλος, την εργατική δημοκρατία, ένα άλλο εργατικό ήθος στη συνδικαλιστική παρέμβαση και την αγωνιστική πρακτική, με στόχο τη συνολική ανατροπή της επίθεσης, μέσα από αποφασιστικό, αγώνα διαρκείας, όλων των εργαζομένων, ανέργων, νεολαίας, με πολιτική και οργανωτική ανεξαρτησία από κράτος και καθεστωτικές πολιτικές.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση, με νύχια και με δόντια, πρέπει να οργανωθούν **διαδικασίες βάσης, στις ΕΛΜΕ, να αντληθούν δυνάμεις από τον ίδιο τον κόσμο** με αναγέννηση των συλλογικών διαδικασιών και της δημοκρατίας τους με Γενικές Συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, με τον συντονισμό των ΕΛΜΕ που μπορεί να τροφοδοτήσει και την ουσιαστική λειτουργία δημοκρατικών δομών (όπως στην ΟΛΜΕ), τον συντονισμό με τον αγωνιζόμενο

κόσμο δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Να μην επιτρέψουμε ξανά στον κυβερνητικό συνδικαλισμό να μετατρέψει τη δημοκρατική λειτουργία της ΟΛΜΕ σε βαρίδι αναμονής, σε εγκάθετο συνδικάτο τύπου ΓΣΕΕ, που έχει περάσει στο στρατόπεδο του ταξικού αντιπάλου. Να μην αφήσουμε να μετατραπεί το σώμα των αντιπροσώπων των ΓΣ, σε εποχούμενο κομματικών αποφάσεων. Αυτές είναι οι προϋποθέσεις που οφείλουμε να χτίσουμε γοργά, τροφοδοτώντας και προετοιμάζοντας τις επόμενες κρίσιμες αναμετρήσεις

Όταν η εποχή της αγριότητας της κοινωνικής κόλασης, των πόλεμων του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της πανδημίας, της ακρίβειας και της φτώχειας σημαδεύουν τη ζωή του καθενός μας

Όταν ο μισθός δεν φτάνει, οι συντάξεις και η κοινωνική ασφάλιση καταργούνται, τα κοινωνικά αγαθά και οι κοινωνικές δομές, όπως του ΕΣΥ, ιδιωτικοποιούνται και διαλύονται

Όταν το Υπουργείο υλοποιεί με γοργά βήματα ό,τι πιο αποκρουστικό έχουμε δει μέχρι τώρα, με σχέδιο και πρόγραμμα, με όπλο την καταστολή και την τρομοκρατία, με στόχο τη διάλυση σε ό,τι έχει απομείνει από τη Δημόσια–Δωρεάν εκπαίδευση, μετατρέποντας τα σχολεία σε επιχειρήσεις

Όταν τα αντιεκπαιδευτικά μέτρα που περνά η κυβέρνηση καθ’ υπόδειξη του κεφαλαίου της ΕΕ και του ΟΟΣΑ (αξιολόγηση, PISA, τράπεζα θεμάτων, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής, νόμοι για την τεχνική εκπαίδευση κ.λπ.) οδηγούν σε νέους ταξικούς αποκλεισμούς και μορφωτική λιμοκτονία

Όταν οι αυθαιρεσίες, η καταστρατήγηση του ωραρίου και των εργασιακών σχέσεων, η αδιαφάνεια στις τοποθετήσεις αποτελούν πλέον την καθημερινότητα για τους εκπαιδευτικούς

Όταν 114 διευθυντές/τριες διώκονται παρανόμως από το Υπουργείο επειδή δεν ανάρτησαν στο ΙΕΠ τις φόρμες για την αυταξιολόγηση.

Όταν ο ν. Χατζηδάκη διαλύει τις συνδικαλιστικές και δημοκρατικές ελευθερίες για να μην αντιδρούμε

Όταν το ημερολόγιο του δράματος για την καθημερινότητα αλλά και για το μέλλον των εκπαιδευτικών, των μαθητών/τριών και των οικογενειών τους είναι μακρύ και πολλές σελίδες θα μπορούσαν να γραφτούν για να αποτυπώσουν την δυσβάστακτη πραγματικότητα

Τότε εμείς οφείλουμε να απαντήσουμε στα λόγια και στην πράξη: αποφασιστικός, οργανωμένος, συλλογικός, αγώνας από μαχόμενα, δημοκρατικά συνδικάτα!

Μπορούμε να τους ανατρέψουμε! Ο λαός σώζει τον λαό!

*Ο Γιάννης Σαμοΐλης είναι εκπρόσωπος των Παρεμβάσεων, στο τελευταίο εκλεγμένο ΔΣ της ΟΛΜΕ, που δεν αποδέχθηκε τον δικαστικό διορισμό του, μετά τη λήξη της θητείας του.

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr